

Jeugdherinneringen

Toen ik in mijn jonge jaren naar bed gebracht werd, moest ik altijd eerst even knielen. Mijn moeder hielp dan met een gebedje, waarbij de engelen vaak aan bod kwamen. Als kind zag ik ze bijna op de rand van mijn ledikantje zitten.

Ik stelde me voor dat Engel Gabriël op mijn bedje zat, want dat vond ik zo'n mooie naam. Ik wist ook wel dat het niet de aartsengel kon zijn, maar in families kwamen namen ook altijd terug, dus dat zou bij Engelen ook wel zo zijn dacht ik. Mijn oudere zussen plaagden me er weleens mee. Die engelen van jou zijn niet echt hoor. Het is maar bij wijze van spreken. Maar ik was ervan overtuigd dat Engel Gabriël altijd aan mijn zijde stond, op mijn schouder huisde, of op de rand van mijn ledikantje zat. Moeder had het toch zelf gezegd.

Toen ik ouder werd en met een van de andere zussen in een tweepersoonsbed moest slapen verhuisde Engel Gabriël gewoon naar het voeteinde, want ik was immers nog niet zo lang. Mijn zus Iny vond het een beetje vervelend worden dat ik aldoor maar deed of er echt iemand op bed zat. Ze plofte dan ook graag neer op het uiteinde van het bed. Ze lachte dan altijd en zei: Sorry engel!

Het doet toch geen zeer hoor pareerde ik. Engelen zijn doorzichtig en als jij gaat zitten zweeft Engel Gabriël gewoon omhoog. Op enig moment begon mijn vader zich ermee te bemoeien. Hij vertelde me dat sommige kinderen imaginaire vriendjes hadden en dat Engel Gabriël ook zo iets was voor mij. Ik was verontwaardigd. Had ik al die jaren met "mijn" engel hele gesprekken gevoerd en dan zou hij gewoon niet hebben kunnen luisteren. Dat moest niet kloppen. Vanaf dat moment begon ik mijn ouders een beetje te wantrouwen als ze het over het geloof hadden. Ze wisten immers ook niet alles.

Toch was de glans er een beetje van af. Ik hield er mijn mond over en besloot niemand meer te vertellen dat Engel Gabriël er af en toe nog gewoon was. En met het stijgen der jaren heeft hij me eigenlijk nooit verlaten.

Niet verder vertellen hoor ...

Ronny Blok